SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 26/07-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. marca 2007 predbežne prerokoval sťažnosť T. G., H., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ustanoveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 21/2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. G. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. novembra 2006 doručená sťažnosť T. G. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 21/2003.

V sťažnosti sa okrem iného uvádza, že:

„Dňa 31. 01. 2003 som podal na OS-MI návrh na započatie konania vo veci porušenia stav. zákona pod zn. 9 C 21/2003 ku ktorému bolo potrebné stanovisko súdného znalca.

OS-MI 19. 4. 2004 určil súd znalca Ing. Š. S. ktorému spis bol zaslaný 17. 05. 2004 s tým, že do 45 dni vypracuje znalecký posudok. V skutočnosti znal. posudok bol vypracovaný až 31. 01. 05 a doručený v mesiaci februári 2005.

Pretože súdny znalec vyrobil v znaleckom posudku množstvo úmyselnych chýb ktoré mu bolo potrebné dokázať došlo k prieťahom v dobe ďalších trinastich (13) mesiacov. Chyby v znal. posudku su zaznamenané v súdnych spisoch a Ministerstve spravodlivosti. Pretože OS-MI voči námietkam proti chybam znal. posudku a prieťahom v sudnom konaní nezaujal žiadne stanovisko podal som sťažnosť na ministerstvo spravodlivosti. To požiadalo predsedničku OS-MI JUDr. M. H., aby celú zaležitosť prešetrila a následne sa vyjadrila či znalec prekročil súdom stanovenú lehotu na podanie znal. posudku a teda či spôsobil prieťahy v súd. konaní. Predsednička OS-MI JUDr. M. H. ma vyrozumela listom Spr 2024/2006 zo dňa 23. 08. 2006 o šetrení celej zaležitosti s tým, že podľa nej je ťažké určiť či došlo prieťahom v súd. konaní.

Podľa mňa je evidentné že k súd. prieťahom došlo inak by sudca neurgoval podanie znal. posudku už 27. 08. 2004 a následne 19. 10. 2004, 12. 01. 2005.“

Sťažovateľ z dôvodu, že *„konaním súd. znalca došlo (...) k prieťahom v súdnom konaní“* navrhuje, aby ústavný súd *„celú sťažnosť prešetril a zaujal stanovisko s vyvodením dôsledkov“*.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde") na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom,

v ktorom už okresný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vo vzťahu k postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 21/2003.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania (okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone - čo nie je tento prípad), môže teda rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Keďže sťažovateľ neoznačil ako porušovateľa svojho základného práva Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd"), ústavný súd ďalej skúmal a rozhodol vo veci v uvedenom rozsahu (teda len vo vzťahu k namietanému postupu okresného súdu). Konanie pred ústavným súdom je navyše ovládané princípom dispozitívnosti, ktorý vylučuje, aby ústavný súd zapájal do konania o sťažnosti iný všeobecný súd bez výslovného návrhu sťažovateľa.

Okresný súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom z 24. marca 2006, proti ktorému sťažovateľ podal 31. júla 2006 odvolanie.

Ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že v dôsledku sťažovateľom podaného odvolania proti rozhodnutiu okresného súdu v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 21/2003 bol predmetný spis spolu s opravným prostriedkom predložený 30. novembra 2006 na rozhodnutie krajskému súdu.

Vydaním prvostupňového rozhodnutia a jeho doručením [ako aj úkonmi, ktoré okresný súd vykonal v spojitosti s vydaním uznesenia, ktorým rozhodol o priznaní náhrady trov konania štátu (28. septembra 2006) a vydaním opravného uznesenia k tomuto uzneseniu okresného súdu (17. októbra 2006)] vykonal okresný súd všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať, a preto možno posudzovať

záležitosť so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty sťažovateľa skončila rozhodnutím vo veci samej pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Vo veci samej už okresný súd po doručení sťažnosti ústavnému súdu nemohol konať, pretože musel spis predložiť krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach, ktorými sťažovatelia namietajú zbytočné prieťahy v konaní, vychádza zo svojej judikatúry, podľa ktorej poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte dochádza a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte trvá (napr. m. m. II. ÚS 387/06). Sťažovateľ namietal prieťahy v konaní okresného súdu, ktorý vo veci samej v okamihu podania sťažnosti už nekonal.

Ústavný súd v tejto spojitosti poznamenáva, že proti namietanému porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa sťažovateľ mohol brániť (do vydania prvostupňového rozhodnutia okresným súdom) podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (23. novembra 2006) už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, príp. prieťahy v ňom.

Tento stav viedol ústavný súd so zreteľom na podstatu a účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov k záveru, že sťažnosť podaná proti okresnému súdu je zjavne neopodstatnená, preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní z tohto dôvodu odmietol (podobne napr. IV. ÚS 219/03, II. ÚS 1/05, II. ÚS 24/06).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov jeho sťažnosti, ktorá v predloženej podobe neobsahovala náležitosti ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 a § 50 zákona o ústavnom súde.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Nad rámec odôvodnenia ústavný súd poznamenáva, že tvrdené prieťahy v konaní okresného súdu, v dôsledku ktorých sa sťažovateľ cíti poškodený na svojich základných právach, by v prípade zrušenia prvostupňového rozhodnutia krajským súdom a vrátenia veci na ďalšie konanie okresnému súdu mohli byť predmetom rozhodovania o novej sťažnosti sťažovateľa pre porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2007